

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobců: a) B. C.
bytem X

b) J. P.
bytem X

oba zastoupeni advokátem Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D.
sídlem Bolzanova 461/5, 618 00 Brno - Černovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 056587/2017/KUSK, sp. zn. SZ_056587/2017/KUSK/3,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného** ze dne 6. 6. 2017, č. j. 056587/2017/KUSK, sp. zn. SZ_056587/2017/KUSK/3, a rozhodnutí Městského úřadu P. ze dne 16. 3. 2017, č. j. 0014932/DZZ/2017/LČe, sp. zn. 0014930/DZZ/2017, se zrušují a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 546,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci a) a b) se společnou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu P. (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 16. 3. 2017, č. j. 0014932/DZZ/2017/LČe, sp. zn. 0014930/DZZ/2017, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) kterým byly zamítnuty samostatně podané žádosti žalobce a) a žalobkyně b) o obnovu vodoprávního řízení ukončeného rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2011, č. j. 005412/OŽP/2011/LJe, sp. zn. 0042157/2011/OŽP/LJe, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2012 a jímž bylo společnosti M., spol. s r. o. a R. F. (dále jen „stavebníci“) podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění zákona č. 151/2011 Sb. (dále jen „vodní zákon“) povoleno nakládání s povrchovými vodami spočívajícím ve vypouštění dešťových do vod podzemních, a současně bylo stavebníkům podle § 15 odst. 1 vodního zákona ve spojení s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 281/2009 Sb. (dále jen „stavební zákon“) vydáno stavební povolení na stavbu vodního díla zahrnujícího vodovodní řad, splaškovou a dešťovou kanalizaci a zatrubnění vodní plochy na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. P.. Lapidárně řečeno: Rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 13. 12. 2011 bylo stavebníkům vydáno stavební povolení na stavbu vodovodních a kanalizačních rozvodů zahrnujících též zatrubnění vodní plochy J., a současně s tím jim bylo vydáno i související povolení k nakládání s vodami (dále souhrnně jen „povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011“).
2. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jednalo již o druhé zamítnutí téže žádosti žalobců o obnovu vodoprávního řízení, z něhož vzešlo shora specifikované povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Žalovaný přezkoumával důvody pro povolení obnovy dle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 298/2016 Sb., (dále jen „správní řád“) a byl přitom vázán právním názorem rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014-64, jímž byla na základě žalob týchž žalobců zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. 08328/2014/KUSK a ze dne 16. 6. 2014 č. j. 08328/2014/KUSK (dále souhrnně jen „první zamítavá rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014“) spolu s rozhodnutími vodoprávního úřadu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 0004963/DZZ/2014/LJem, a ze dne 24. 2. 2014, č. j. 0007312/DZZ/2014/LJe, kterými byly zamítnuty žádosti žalobců o obnovu předmětného vodoprávního řízení. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že ani po zohlednění soudem vysloveného závazného právního názoru nelze skutečnosti uváděné žalobci považovat za důvody pro obnovu řízení, a proto potvrdil skutkové i právní závěry prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný navíc uzavřel, že od právní moci vodoprávního rozhodnutí ze dne 13. 12. 2011 již uplynuly tři roky, a tedy shledal otázku obnovy řízení za bezpředmětnou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobci předně namítali, že nesouhlasí s tím, jak žalovaný pojal lhůtu k podání žádosti o povolení obnovy řízení. Závěr žalovaného, že nelze povolit obnovu řízení v případě, že od právní moci vydaného správního rozhodnutí uplynou tři roky, považovali za nesprávný. Podle žalobců postačí ve lhůtě tří let od právní moci předmětného rozhodnutí pouze podat žádost o obnovu. Lhůta tří let od právní moci rozhodnutí se týká pouze povolení obnovy řízení zahájené z úřední povinnosti. Své závěry o způsobu počítání lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení žalobci opřeli o citaci odborné literatury.
4. Žalobci dále namítali, že nebyli přibráni jako účastníci do vodoprávního řízení, které skončilo vydáním povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. O zahájení tohoto řízení nebyli dostatečně informováni a neměli možnost se jej zúčastnit. V řízení nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, naopak známým účastníkům, zejména mezujícím sousedům, mělo být doručováno přímo. Navíc ani z úřední desky by se žalobci nedozvěděli o nyní uplatňovaných nových skutečnostech, které vyšly najevo později, a tudíž by je v původním řízení nemohli uplatnit. Teprve později vyšlo najevo, že povolované stavby a terénní úpravy způsobí takové změny v daném území, že se tím zasáhne i do práv vlastníků vzdálenějších nemovitostí, jako jsou žalobci, kteří tak měli být účastníky řízení o výstavbě v předmětné lokalitě.
5. Žalobci dále upozornili na absenci výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, které mělo vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 povinně předcházet. Tato výjimka byla vydána až rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2012, č. j. 093239/2012/KUSK, sp. zn. SZ-093239/2012/KUSK/10 (dále jen „rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012“). Podle žalobců je však takový postup chybný, neboť vyjde-li v řízení o povolení určitého stavebního záměru najevo nutnost zásahu do přirozeného vývoje zvláště chráněných rostlin či živočichů, je třeba nejprve rozhodnout, zda se povolí výjimka z tohoto zákazu, a teprve pak lze takovou činnost povolit. Své závěry žalobci opřeli o výklad stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 3. 2007. Dle žalobců není možné uvažovat o tom, že by bylo vydáno stavební povolení vodních děl před vydáním příslušné výjimky, neboť takový postup je nejen nezákonný, ale i věcně vadný, neboť v praxi může vést k absurdním situacím, že po provedení stavby již nebude možno výjimce vyhovět. Rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 ukládá stavebníkům jiné a přísnější povinnosti povolení o zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, zejména povinnost vytvořit novou stavbu, kterou předcházející stavební povolení neukládá, proto je na místě povolit obnovu a rozhodnout znovu tak, aby předmětné rozhodnutí respektovalo podmínky a omezení stanovená ve výjimce. Názor žalovaného, že stavby, jejichž provedení výjimka ze dne 5. 9. 2012 nařizuje, budou předmětem řízení o povolení změny stavby před dokončením, žalobci považovali za obcházení zákona, neboť stavby nařízené touto výjimkou nemají charakter jen nepodstatných změn, ale jedná se o zcela jiné rozsáhlé stavby, které jsou navíc

podmínkou pro provedení staveb uvedených v povolení o zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, a proto je nezbytné, aby povolení staveb vodních děl zde uvedených bylo projednáno zároveň se stavbami, jejichž provedení bylo uloženo rozhodnutím o výjimce ze dne 5. 9. 2012. Jakýkoliv jiný postup by byl popřením ustanovení § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném ke dni povolení výjimky (dále jen „zákon ochrany přírody“). Naopak povolení staveb nařízených výjimkou ze dne 5. 9. 2012 v režimu změny stavby před dokončením by žalobce připravilo o možnost uplatňovat námitky a podávat případné opravné prostředky ve vztahu ke všem stavbám, tedy i k těm, které byly povoleny výjimkou. Absenci výjimky před vydáním meritorního rozhodnutí žalobci považují za zásadní vadu řízení, v jejímž důsledku se cítí být dotčeni na svých právech, neboť rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 zasahuje do staveb v dané lokalitě, ačkoliv podmínky pro jejich provedení stanoví odlišně než povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. V této souvislosti žalobci vnímají především zásah do práva na příznivé životní prostředí, které požívají jako obyvatelé území s výskytem chráněných prvků přírody, ale též zásah do svých vlastnických práv, neboť cena nemovitostí v okolí přírodně bohatých lokalit je logicky vyšší. Žalobci současně poukázali na to, že napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím se s jejich námitkou poukazující na vydání výjimky ze dne 5. 9. 2012 až po rozhodnutí vůbec nevypořádalo, a proto je nepřezkoumatelné.

6. Žalobci rovněž nesouhlasili s hodnocením žalovaného, že není dána souvislost mezi zaměřením změn výšek hladin vody v J. ze dne 5. 6. 2013 a zatápěním sklepů žalobců. Dle žalobců výsledky tohoto měření naopak prokazují, že díky realizovaným stavbám a terénním úpravám se voda z J. v dané lokalitě hromadí, zhoršují se odtokové poměry a dochází ke zvyšování hladiny podzemní vody a jejímu pronikání do sklepů žalobců. Žalovaný s tím nesouhlasil, aniž by přitom sám provedl vlastní dokazování, a navíc nesprávně dovodil, že vodoprávní úřad neměl k dispozici žádné důkazy svědčící o spojitosti mezi zatopením sklepů žalobců a realizací stavby dle povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, ačkoliv měl k dispozici právě důkaz předložený žalobci. Pouhá pasivita správních orgánů nemůže být podkladem pro závěr o chybějícím podkladu.
7. Žalobci dále nesouhlasili se závěrem žalovaného, že v rámci projednávání jejich žádosti o obnovu řízení nebyly shromážděny žádné podklady, které by prokazovaly přímou souvislost mezi zaplavením sklepů žalobců v červnu 2013 a stavbami prováděnými v lokalitě J.. Předně zdůraznili, že jeden z takových podkladů shromáždil i vodoprávní úřad při kontrolní prohlídce konané dne 23. 2. 2016, kdy z pořízeného protokolu vyplývá, že během kontrolní prohlídky nebyla hladina vody před zatrubněním ve výši odvodové roury, ale že roura byla zcela pod hladinou a voda zde neproudila. Z toho je dle žalobců zřejmé, že voda je zde výrazně výše než předmětné zatrubnění a voda jím není odváděna. Proto není správný závěr správních orgánů, že zatopení sklepů v červnu 2013 byl jen mimořádný stav v důsledku přívalové povodně a že po následném vyčištění J. došlo ke snížení hladiny na dlouhodobě setrvalý stav. Dalším relevantním důkazem v tomto směru bylo vyjádření hydrogeologa GEOTest a. s. ze dne 25. 6. 2015. Není pravdou, jak uváděl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že by žalobci toto vyjádření předkládali až jako přílohu svého odvolání ze dne 3. 4. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí, jej od žalobců totiž obdržel již vodoprávní úřad, a to opakovaně (dne 23. 12. 2015, 28. 12. 2015 a 24. 6. 2016), avšak nikdy se s ním nevypořádal. V této souvislosti žalobci vyslovili podiv nad rozporem v úvahách

žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí na jednu stranu připustil, že s ohledem na situaci na začátku června 2013 a na vyjádření hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015 mohlo být považováno za pochybení, nevyžádal-li si vodoprávní úřad zpracování odborných posudků na hodnocení možného negativního vlivu povolovaných staveb na odtokové poměry, ale na druhou stranu uvedl, že při projednávání žádosti o obnovu řízení vodoprávní úřad neměl žádné relevantní důkazy prokazující souvislost mezi zatopením sklepů v červnu 2013 a stavbami prováděnými v dané lokalitě. Právě z toho však dle žalobců vyplývá, že žalovaný vyjádření hydrogeologa do souvislosti se zatopením sklepů dává, a tedy že by vodoprávní úřad měl obnově řízení vyhovět, kdyby vyjádření hydrogeologa měl. Nevypořádání se s existencí tohoto podkladu představuje dle žalobců důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost i pro nedostatek opory ve spisu.

8. Žalobci rovněž podotkli, že dříve neznámé skutečnosti související s jimi tvrzenými důvody pro obnovu řízení byly známy vodoprávnímu úřadu ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a to ze studie „P. – J. posouzení a návrh odtokových poměrů (V. P. s. r. o.).
9. V závěru žalobci shrnuli, že dostatečně prokázali existenci skutečností pro nařízení obnovy řízení, jež spočívají zejména v následcích, které realizace stavby zatrubnění J. vyvolala, avšak správní orgány obou stupňů veškeré relevantní důkazy odmítaly a ani samy neprovedly žádné odborné zkoumání vlivu výstavby v předmětné lokalitě na výšku hladiny vody a tím i okolní nemovitosti, a tedy v rozporu se zásadou dle § 3 správního řádu nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v tomto směru jejich rozhodnutí postrádají i přílehavá odůvodnění v rozporu s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Právě situace z června 2013 dle žalobců představovala test správnosti povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, které v tomto testu neobstálo, naopak v souvislosti se zvýšením hladiny podzemních a povrchových vod vyšly najevo skutečnosti odůvodňující obnovu řízení, neboť se dle žalobců ukázaly nepravdivými důkazy z projektu stavebníků týkající se vlivu staveb na okolí a podmínky pro provádění předmětných staveb neodpovídajícími podmínkám dané lokality, jelikož umožňují významný zásah do vodních poměrů a negativní působení na okolí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014-64, který vydání napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím předcházel. Z něj žalovaný ocitoval části obsahující závazný právní názor, který považoval za vymezení toho, co správní orgány obou stupňů měly zjistit. V návaznosti na to zdůraznil, že podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení, přitom dle žalovaného je z obsahu spisu zřejmé, že žalobci věcně uplatňují námitky proti vlivu stavby na území, a tedy již jen z tohoto důvodu mohly být žádosti o obnovu zamítnuty. Připomněl, že povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 bylo žalobcům doručeno veřejnou vyhláškou dne 29. 12. 2011, a tedy objektivně mohli nabýt vědomost o vedení vodoprávního řízení a uplatňovat v něm stávající námitky týkající se otázky vlivu svodu vody do potrubí na hladinu

podzemních vod v dané oblasti. Dále zdůraznil, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žádosti o obnovu řízení byly vyhodnoceny jako podané ve lhůtě, nicméně důvodem jejich zamítnutí byl nedostatek důvodů podle § 100 odst. 1 písm. a) i b) správního řádu. V návaznosti na to se vyjádřil k povaze hydrologického posudku GEOtest, a. s. ze dne 25. 6. 2015, z něhož dovedl, že z něj vyplývají skutečnosti týkající se zásahů do odtokových poměrů na přelomu let 1979 a 1980, jiné tvrzení ohledně stavu před vydáním povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 neobsahuje. Žalovaný tedy předmětné vyjádření hydrogeologa zhodnotil jako vyjádření třetí osoby k dílčímu dokumentu předloženému žalobci, v němž chybí vyjádření k dokumentaci stavby, k podkladům pro jednotlivá rozhodnutí a stanoviska dotčených orgánů, čímž žalovaný zdůvodnil, proč se předmětným vyjádřením hydrogeologa nezabýval. Žalovaný dále doplnil, že v roce 2009 byl proveden hydrogeologický průzkum čtyřmi vrty do hloubky 16 metrů včetně vsakovací zkoušky, přičemž v listopadu 2009 byla zjištěna hladina spodní vody mezi 0,69 a 1,15 metru. Tedy již v době před vybudováním stavby byla trvale blízko k povrchu, z čehož žalovaný dovedl, že k zaplavování sklepů muselo docházet i před vybudováním stavby. Žalovaný dále s odkazem na obsah spisové dokumentace považuje za nesporné, že od 17. 1. 2012 (právní moc povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011) do konce května 2015 nedošlo k žádnému zdokumentovanému zvýšení podzemní vody v dané oblasti. S ohledem na uvedené navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, a současně žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

11. Na vyjádření žalovaného zareagovali žalobci podáním repliky, ve které uvedli, že žalovaný se s jejich námitkami nijak nevypořádal a pouze se snaží uvést soud v omyl. Zdůraznili, že důvodem pro podání obnovy řízení byly právě skutečnosti, o kterých v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 nevěděli, neboť z dokumentace předložené stavebníky nevyplývalo, že by mělo dojít ke zhoršení hydrogeologických poměrů v dané lokalitě, neboť to vyšlo najevo až při zatopení sklepů v červnu 2013. Hydrogeologický průzkum z roku 2009, o kterém se zmiňoval žalovaný ve svém vyjádření, sice zkoumal poměry v dané lokalitě, avšak zároveň neuváděl, že dojde ke zhoršení poměrů. Žalobci opětovně zdůraznili, že právě události z června 2013 považují za test toho, zda stavebníky předložená dokumentace správně odhalila existující hydrologické poměry. Právě ve vztahu k tomuto hydrogeologickému posudku z roku 2009 mají žalobci za to, že jde o důkaz použitý v předchozím řízení, u něhož byla prokázána jeho nepravdivost tím, že vyšly najevo skutečné hydrogeologické vlastnosti dotčeného území, které tu však byly již v době původního rozhodování. Žalobci dále nesouhlasili s tvrzeními žalovaného, že již před vybudováním předmětných staveb muselo docházet k zaplavování jejich sklepů a že v době od 17. 1. 2012 do května 2015 nedošlo k žádnému zdokumentovanému zvýšení hladiny podzemní vody. Žalobci mají důkazy o opaku (jež avizovali soudu předložit) a navíc pasivitu správních orgánů při měření nelze považovat za důkaz, že ke zvýšení hladiny podzemní vody nedošlo.

IV. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, splňuje formální náležitosti na ni kladené, a tedy je způsobilá k věcnému projednání.

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť i když žalobci nařízení jednání požadovali, při přezkumu napadeného rozhodnutí byl zjištěn též důvod pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz bod 35 a 36 níže).

V. Skutková zjištění z obsahu správních a soudních spisů

15. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že se jednalo o nové řízení o žádostech žalobců o obnovu řízení poté, co první zamítavá rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014 spolu s předcházejícími rozhodnutími vodoprávního úřadu byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64. Součástí předloženého spisu je pouze prvostupňové rozhodnutí, odvolání žalobců (jež se v klíčových bodech shoduje s obsahem žaloby), stanovisko vodoprávního úřadu k odvolání žalobců a konečně žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (podrobněji viz výše bod 1 a 2). Spisovou dokumentaci týkající se jeho dřívějších rozhodnutí o žádosti žalobců o obnovu řízení žalovaný nepředložil.
16. Soud však nepovažoval za nezbytné vyzývat žalovaného k zaslání chybějící části spisové dokumentace, neboť se s ní seznámil již v rámci řízení ve věci sp. zn. 46 A 57/2014, kdy projednával žaloby týchž žalobců proti prvním zamítavým rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2014 (viz bod 2 výše). Proto soud v potřebném rozsahu mohl zcela vyjít ze skutkových zjištění, která učinil již ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64, v němž zjišťil následující:
17. Ve vodoprávním řízení, z něhož vzešlo povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, neuplatnil žádný z účastníků řízení námitky a nebylo podáno odvolání; rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 1. 2012. Dne 9. 1. 2014 podal žalobce a) žádost o obnovu předmětného vodoprávního řízení, jejíž důvody stavěl především na úvaze, že v důsledku povolených staveb došlo k výrazné změně odtokových poměrů, čímž dochází k zaplavování rodinných domů v okolí, přičemž o této skutečnosti se dozvěděl až dne 5. 6. 2013, kdy došlo k měření hladiny v korytu J., přičemž výsledky tohoto měření (geodetickou technickou zprávu Ing. P. F.) navrhoval jako důkaz. Poukázal též na řadu pochybení při schvalování žádosti stavebníků. Další důvod pro obnovu řízení spatřoval žalobce a) v tom, že v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 nebyla udělena výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, neboť rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 bylo jednak vydáno až po vydání předmětného povolení, a jednak ukládá stavebníkům povinnost vytvořit zcela novou stavbu (náhradní vodní plochu). K prokázání skutečností uváděných v žádosti žalobce a) navrhl důkaz znaleckým posudkem z oboru geologie a hydrogeologie, dále důkaz výsledkem různých osob, provedením místního šetření dotčených lokalit včetně jejich fotografického zdokumentování a dále dokumentací pojišťoven. Dne 6. 2. 2014 podala obsahově obdobnou žádost o obnovu vodoprávního řízení též žalobkyně b). Vodoprávní úřad obě žádosti zamítl, v případě žalobce a) tak učinil rozhodnutím ze dne 6. 2. 2014, v případě žalobkyně b)

rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, přičemž obě rozhodnutí odůvodnil v zásadě shodně. Předně shledal, že žalobci neuplatnili zavčasu práva účastníků pravomocně ukončeného vodoprávního řízení, dále shledal, že žalobci namítané zvýšení hladiny podzemních vod bylo zaznamenáno již na základě stavebníky doložené zprávy o provedení hydrogeologického průzkumu z prosince 2009, a pokud jde o měření výšky hladiny na vodní ploše J. z června 2013, tak to shledal jako protiprávně získaný důkaz, neboť osoba provádějící měření měla neoprávněně vstoupit na cizí pozemek. Žalobce a) i žalobkyně b) podali odvolání, o každém z těchto odvolání žalovaný rozhodl samostatným rozhodnutím (první zamítavá rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014). Žalovaný svá první zamítavá rozhodnutí opřel v zásadě o shodné důvody, v nichž uznal, že je sice pravdou, že rozhodnutí o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody by mělo předcházet vydání stavebního povolení k činnosti, při kterých hrozí škodlivé zásahy do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zároveň ale dospěl k závěru, že se toto netýká ochrany práv žalobců, a proto se nemůže jednat o důvod pro obnovu řízení. Uznal však, že nepříznivé účinky povolených staveb v lokalitě J., které nastaly až v červnu 2013, vskutku nebylo možné uplatnit v původním řízení, zároveň ovšem shledal, že návrhy žalobců na obnovu řízení nebyly podány v rámci subjektivní lhůty 3 měsíců, neboť byly podány až v roce 2014. Současně shledal, že žalobci nepředložili žádné věrohodné důkazy prokazující souvislost mezi zvýšením hladiny podzemní vody v červnu 2013 a zatrubněním části vodní plochy J., podklady shromážděné v průběhu řízení toto dle žalovaného neprokazovaly. Proti oběma prvními zamítavým rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2014 podal každý z žalobců žalobu.

18. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64, první zamítavá rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014 spolu s oběma předcházejícími rozhodnutími vodoprávního úřadu zrušil. Soud jednak žalovanému vytкнуł, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda vzestup hladiny vody v červnu 2013 a zatopení sklepů mohly být vůbec považovány za důvod obnovy řízení, zvláště když připustil, že tato skutečnost v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovala. Od toho se odvíjelo další pochybení, neboť žalovaný počátek subjektivní lhůty 3 měsíců k podání návrhu na obnovu vztahoval k okamžiku, kdy se žalobci dozvěděli o zatopení sklepů, a proto tuto skutečnost odmítl zkoumat jako důvod pro obnovu řízení. To soud vyhodnotil jako chybné, neboť žalobcům mohla subjektivní lhůta začít běžet až od okamžiku, kdy se dozvěděli, že příčinou zaplavení bylo zatrubnění strouhy. Soud dále považoval za pochybení, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou vydání rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 až po vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Žalovanému tedy bylo uloženo (což má stěžejní význam pro nyní projednávanou věc), aby se v novém řízení po vrácení věci dostatečně vypořádal s tím, zda zatopení sklepů v roce 2013 bylo možno považovat za skutečnost podřaditelnou pod důvod obnovy řízení. Dále bylo žalovanému uloženo, aby posoudil včasnost podání žádosti, a dále aby se dostatečně vypořádal s otázkou, zda udělení výjimky až po povolujícím rozhodnutí představuje důvod pro obnovu řízení. Naproti tomu námitky žalobců proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu v průběhu ukončeného vodoprávního řízení soud za důvodné neshledal, neboť v rámci obnovy řízení nelze napravovat vady původního řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

19. V souvislosti s řízeními vedenými u Krajského soudu v Praze mezi týmiž účastníky je dále vhodné připomenout rozsudek ze dne 24. 1. 2019, č. j. 45 A 58/2016-47, kterým bylo rozhodováno o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 060787/2016/KUSK (zde žalovaný rozhodoval z pozice odvolacího obecného stavebního úřadu, nikoliv vodoprávního úřadu). I v tomto případě se jednalo o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, jež bylo ukončeno rozhodnutím o umístění staveb 43 rodinných domů a jednoho bytového domu, které vydal Městský úřad P. jakožto obecný stavební úřad (tedy nikoliv jakožto vodoprávní úřad coby specializovaný stavební úřad). Přestože zde bylo žádáno o obnovu řízení ve vztahu k jinému typu řízení, důvody uplatňované žalobcem a) byly do značné míry identické s těmi, které byly uplatňovány ve vztahu k obnově vodoprávního řízení zakončeného povolením k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, neboť i zde byla namítána možná souvislost projektu stavebníků se zaplavením sklepů vodou v roce 2013 a vydání rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 až po vydání vlastního povolení akto. Soud žalobě vyhověl prakticky z totožných důvodů jako ve věci sp. zn. 46A 57/2014 (viz předchozí bod 18), tedy jednak kvůli chybnému určení počátku běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu, přičemž nebylo ani jasné, k jaké skutečnosti žalovaný její běh navázal, a jednak z důvodu, že se žalovaný zcela (stejně jako stavební úřad v prvním stupni) opomenul vypořádat s námitkou, že rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 bylo vydáno až po vydání územního rozhodnutí. Právě tyto nedostatky měli žalovaný a stavební úřad napravit v rámci nového řízení po vrácení věci.
20. Z rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 (jehož kopii žalobci připojili ke své žalobě) vyplývá, že toto rozhodnutí bylo vydáno žalovaným z pozice orgánu ochrany přírody. Jednalo se o výjimku ze zákazu zásahů do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů (v tomto případě skokana skřehotavého, ještěrky obecné, slepýše křehkého, čolka obecného, užovky obojkové a slepýše křehkého) dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody, přičemž výjimka byla udělena stavebníkům na jejich žádost. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že stavebníci podali žádost o udělení výjimky dne 20. 6. 2012. Dle odůvodnění byla do výjimky údajně zapracována kompenzační opatření doporučená ekologickými spolky, které byly účastníky řízení o výjimce. Ve vztahu k nyní posuzované věci stojí za povšimnutí část výroku, která pod body 1 až 8 ukládá stavebníkům závazné podmínky spočívající ve vybudování náhradní vodní plochy pro obojživelníky o rozloze 450 m², a to v období od konce září do října 2013. Za pozornost dále stojí, že tato vodní plocha má být vybudována na pozemku parc. č. X v k. ú. P., který je výslovně uváděn jednak ve výroku I povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 jakožto jeden z pozemků, ve vztahu k němuž bylo vydáno povolení k nakládání s vodami spočívající ve vypouštění dešťových vod do vod podzemních, a který je v témže povolení uváděn dále ve výroku II jakožto jeden z pozemků, ve vztahu k němuž bylo vydáno stavební povolení ke stavbě vodního díla v podobě vodovodního řadu, splaškové a dešťové kanalizace a zatrubnění vodní plochy.

VI. Posouzení krajským soudem

21. Podobně jako ve výše zmiňovaných věcech sp. zn. 46 A 57/2014 a sp. zn. 45 A 58/2016 (viz body 18 a 19), i tentokrát je pro posuzovanou věc klíčové, zda v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, byly splněny zákonné podmínky pro

povolení obnovy řízení plynoucí z ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zároveň je třeba zhodnotit, nakolik žalovaný dodržel závazný právní názor vyjádřený v rozsudku tohoto soudu ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014-64, jehož nosným závěrem byl pokyn žalovanému znovu se zabývat skutečnostmi opomenutými při vydání prvních zamítavých rozhodnutí ze dne 16. 6. 2014.

22. K povaze a smyslu institutu obnovy správního řízení se soud v souvislosti s touto kauzou detailně vyjadřoval již v odůvodnění svých rozsudků ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014-64 a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 45 A 58/2016-47, nicméně z obsahu žaloby i z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že obě strany si nadále smysl tohoto institutu vykládají poněkud odlišně. Soud proto znovu připomíná, že smyslem obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je znovuotevření již pravomocně ukončeného řízení v případech, kdy dodatečně vyjde najevo skutečnost, která **objektivně existovala již v době vydání rozhodnutí, avšak současně nebyla v době vydání rozhodnutí známa, a proto nemohla být během řízení zohledněna**, a tedy ani uplatněna účastníkem řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017 – 3 5, ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 – 113, ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74, všechny zde citované rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Existence důvodu pro obnovu řízení přitom nemusí nutně souviset s porušením zákona na straně správního orgánu. Toto je potřeba připomenout především žalovanému, který jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě opakovaně argumentuje v tom smyslu, že svůj předchozí postup neshledává nezákonným. Naproti tomu žalobcům je třeba připomenout, že smyslem obnovy řízení není zpětně ověřovat správnost či zákonnost podkladů použitých pro vydání pravomocného rozhodnutí.
23. S ohledem na výše uvedené nelze považovat za důvodné žalobní body týkající se způsobu vedení vodoprávního řízení, zejména způsobu zahájení a vyrozumívání účastníků, jakož i následného způsobu vyhodnocování důsledků povolené stavby pro danou lokalitu. Jak soud vyložil ve svém předchozím rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64, v žádosti o obnovu řízení nelze uplatnit jako důvod obnovy tu skutečnost, že již v době původního vodoprávního řízení bylo zřejmé, že vodní dílo (jež bylo předmětem povolení) může mít negativní účinky na okolní pozemky spočívající v možném zvyšování hladiny podzemních vod. Tato skutečnost totiž v době zahájení vodoprávního řízení nebyla neznámá, ale naopak podklady pro vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 s touto skutečností počítaly (zejména projektová dokumentace popisující souvislost mezi výškou hladiny vody ve strouze J. a výškou hladiny podzemních vod). Z hlediska možnosti namítat tyto skutečnosti ve vodoprávním řízení je rozhodující, zda žalobci objektivně mohli nabýt vědomost o vedení tohoto řízení, naopak subjektivní důvody spočívající v nemožnosti žalobců seznámit se se zněním veřejné vyhlášky rozhodující nejsou. V podrobnostech soud odkazuje na str. 9 a 10 odůvodnění svého předchozího rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64, jehož závěry lze plně převzít i ve vztahu k nyní uplatňovanému žalobnímu bodu brojícímu proti způsobu vedení vodoprávního řízení.
24. Z těchto důvodů jsou liché úvahy žalobců o údajném testu správnosti povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. K tomu soud považuje za příléhavé poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 – 113, jenž řešil obdobnou situaci (s tím rozdílem, že za negativní důsledek bylo

označováno snížení hladiny podzemních vod): „Stěžovatelka opakovaně v kasační stížnosti uvádí, že nová skutečnost, o kterou opírá svoji žádost o obnovu řízení, spočívala ve zjištění, že realizace tůně způsobí trvalé zaklesnutí hladiny v její studni, a to na nižší úrovni oproti původnímu stavu (...). Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka zaměňuje důsledky správního rozhodnutí s podmínkami, při splnění kterých případně mohlo být správní rozhodnutí vydáno. Jinými slovy, konkrétní negativní důsledky vydaného správního rozhodnutí považuje za důvod pro jeho obnovu.“ V zásadě totéž lze vztáhnout i k nyní projednávané věci, kdy žalobci považují dešť z června v roce 2013 za důkaz toho, že povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 neobstálo v testu správnosti. I v tomto případě jde o záměnu negativních důsledků vydaného rozhodnutí s důvody pro jeho obnovu.

25. Za důvodnou soud neshledal ani námitku žalobců proti pasivitě správních orgánů při dokazování. V řízení o žádosti podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je především na žadateli, aby uvedl relevantní tvrzení o skutečnostech zakládajících důvod obnovy a označil k němu důkazy. Naopak není povinností správních orgánů, aby pouze v důsledku obdržení žádosti o obnovu samy vyhledávaly a opatřovaly důkazy podporující tuto žádost. Zásadu vyjádřenou v § 3 správního řádu nelze pojímat takto široce. Žalovanému ani vodoprávnímu úřadu proto nelze vyčítat, že o výsledcích měření ze dne 5. 6. 2013 učinili určitý skutkový závěr, aniž by k tomu sami provedli vlastní důkaz. V tomto směru soud navíc souhlasí s názorem žalovaného (viz bod 4 na str. 11 napadeného rozhodnutí), že toto měření samo o sobě skutečně nelze považovat za důkaz přímé souvislosti mezi zatrubněním J. a zatápěním sklepů žalobců, neboť skutečně bylo provedeno v době, kdy v ČR byly povodně a kdy tedy i četnost srážek na celém území ČR byla mimořádná (existenci povodní v červnu 2013 lze považovat za obecně známou skutečnost – notorietu – kterou není třeba dokazovat). Výsledky měření z tohoto období tedy zjevně nemohou být zcela přesvědčivým důkazem o tom, že by šlo o stav setrvalý a že zaplavení sklepů v červnu 2013 nepředstavovalo pouze jednorázovou událost. Nicméně i kdyby výsledky měření ze dne 5. 6. 2013 byly přesvědčivým důkazem o spojitosti zaplavování sklepů žalobců a zatrubnění J., pak jde opět spíše o důkaz týkající se důsledků způsobených povolením k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 (viz bod 24 výše), a nikoliv o důkaz týkající se skutečností objektivně existujících v době vydání zmiňovaného povolení, které pouze vyšly najevo až později (tedy skutečností relevantních pro povolení obnovy vodoprávního řízení). Pouze nad rámec uvedeného pak soud poznamenává, že žalovaný i vodoprávní úřad by v této souvislosti měli zvážit, zda příslušnou část podání žalobců obsahující popis výsledků měření hladin vody neposuzovat (dle obsahu) spíše jako podnět k provedení vodoprávního dozoru a s tím souvisejícího uložení opatření k odstranění zjištěných závad vodního díla ve smyslu § 110 vodního zákona.
26. Potud lze považovat žalobu za nedůvodnou. Další žalobní body však soud shledal důvodnými.
27. První vada spočívá (v souvislosti s touto kauzou již opětovně) ve způsobu určení počátku běhu lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Zde je třeba připomenout, že povinnost zabývat se důsledněji otázkou zachování této lhůty měl žalovaný uloženou již v rámci předchozího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014 – 64. Žalovaný k otázce zachování lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení v napadeném rozhodnutí uvedl, že lze považovat za oprávněnou námitku

žalobců, že se vodoprávnímu úřadu nepodařilo doplnit šetření k upřesnění data počátku běhu subjektivní 3 měsíční lhůty (viz str. 10 bod 2 napadeného rozhodnutí), nicméně v samotném závěru dále uvedl (viz str. 14 poslední odstavec napadeného rozhodnutí), že ani v případě uznání námitek žalobců a zrušení prvostupňového rozhodnutí by to na snahu žalobců domoci se obnovy řízení nemělo prakticky žádný význam, protože obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu nelze povolit v případě, že od právní moci vydaného rozhodnutí uplynuly více než tři roky. Tato závěrečná část odůvodnění značnou měrou demonstruje celkový přístup žalovaného, který zjevně vycházel z úvahy, že lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení již tak jako tak propadla, a proto jsou důvody uváděné žalobci již zbytečné. Tento přístup je však naprosto chybný.

28. Soud zcela souhlasí s žalobci, že pro zachování lhůt uvedených v ustanovení § 100 odst. 2 správního řádu je stěžejním okamžikem podání žádosti, resp. její předání k poštovní přepravě [§ 40 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Čili pouze ve vztahu k datu, kdy byla žádost předána k přepravě, lze posuzovat, zda byla dodržena jak subjektivní lhůta (tj. zda žádost byla podána alespoň 3 měsíce poté, co se žadatel dozvěděl o skutečnostech jím tvrzené obnovy), tak i objektivní lhůta (tj. zda k podání žádosti nedošlo až po uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí, vůči němuž je obnova žádána). Soud naopak nemůže souhlasit s výkladem žalovaného, že důvod pro nepřipuštění obnovy by mohlo představovat samotné uplynutí 3 let od právní moci rozhodnutí. Podstatné je, zda před uplynutím tří let byla podána žádost obnovu. Samotné uplynutí tří let od právní moci rozhodnutí by vylučovalo zahájení řízení o obnově či rozhodnutí o povolení obnovy jen v případě řízení o obnově zahajované z moci úřední (srov. § 100 odst. 3 správního řádu). Žalovaný tedy včasnost podání žádosti vyhodnotil zcela nesprávně, neboť je zjevné, že jak žádost žalobce a), tak žádost žalobkyně b), byly podány ještě před uplynutím tří let od data 17. 1. 2012, kdy povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 nabylo právní moci. Žalovaný si své pochybení zjevně později uvědomil, neboť ve vyjádření k žalobě se snažil značně zdůraznit, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žádosti pro obnovu řízení byly vyhodnoceny jako podané ve lhůtě a že důvodem zamítnutí je nedostatek důvodů podle § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je ovšem zjevné, že v době jeho vydání byl přístup žalovaného jiný. Právě stav v době vydání napadeného rozhodnutí je pro soudní přezkum podstatný (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V této části je tedy žaloba důvodná.
29. Navzdory výše popsané chybné úvaze o uplynutí lhůty k podání žádosti o obnovu řízení však nelze říci, že by se žalovaný námitkami žalobců vůbec nezabýval. Z tohoto hlediska soud považuje za klíčové, jak se žalovaný vypořádal s otázkou, zda udělení rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 až po vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 představuje důvod pro obnovu řízení, což žalovanému ostatně bylo uloženo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 46 A 57/2014. V tomto směru však žalovaný ani vodoprávní úřad vůbec neobstáli, neboť se sice touto otázkou zabývali, avšak jejich závěry jsou chybné či naprosto rozporné.
30. Vodoprávní úřad v prvostupňovém rozhodnutí ve vztahu k této otázce citoval stanovisko orgánu ochrany přírody (působícího rovněž v rámci Městského úřadu P.), které bylo vydáno v průběhu vodoprávního řízení, a které upozorňovalo na to, že vodní příkop J. tvoří vodní ekosystém a je biotopem vodních rostlin a živočichů,

a právě z těchto důvodů orgán ochrany přírody požadoval po stavebnících provedení biologického průzkumu dle § 67 zákona o ochraně přírody (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí citující nedatované stanovisko č. j. 0043088/OŽP/2010/HD1). Z toho soud dovozuje, že orgán ochrany přírody předpokládal, že v dotčené lokalitě se mohou vyskytovat zvláště chráněné živočichové, a právě proto od stavebníků žádal vypracovat hodnocení vlivů (biologické hodnocení) na tuto oblast. Smyslem požadovaného biologického hodnocení dle § 67 zákona o ochraně přírody bylo mj. získat důkaz o tom, zda se v dotčené lokalitě vyskytují živočichové klasifikovaní jako zvláště chráněné druhy, pro které by bylo nutno žádat výjimku. To znamená, že v době vydání stanoviska orgánu ochrany přírody ještě nebylo postaveno najisto, zda se v dotčené lokalitě vyskytují živočichové spadající do kategorie zvláště chráněných a zda kvůli jejich výskytu bude nutno žádat o výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody. Jinými slovy: Jednalo se o skutečnost, která v době vedení vodoprávního řízení ještě nebyla známa, a která tedy nemohla být známa ani potencionálním účastníkům vodoprávního řízení, z něhož vzešlo povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Za okamžik, kdy vyšlo najevo, že se v dané lokalitě druhy zvláště chráněných živočichů skutečně vyskytují, lze považovat teprve vypracování biologického hodnocení. Kdy přesně stavebníci toto biologické hodnocení vypracovali nelze ze spisových podkladů přesně určit, nicméně je zřejmé, že výstupy z tohoto hodnocení sloužily jako podklad pro podání žádosti o udělení výjimky, kterou však podali až dne 20. 6. 2012 (viz výše bod 20), tedy více než pět měsíců po právní moci povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Tento soudem dovozený průběh událostí ostatně potvrdil i vodoprávní úřad, který v prvostupňovém rozhodnutí (viz str. 3 za částí citující záznam o jednání mezi stavebníkem a orgánem ochrany přírody) uvedl, že stavebníci na základě stanovisek orgánu ochrany přírody provedli biologický průzkum a na základě tohoto průzkumu požádali žalovaného o udělení výjimky, o které bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Hned po tomto popisu událostí vodoprávní úřad konstatuje, že stanovisko orgánu ochrany přírody neupozornilo na možnost nálezů zvláště chráněných živočichů a že nebyl vznášen požadavek na přerušení řízení do doby provedení biologického průzkumu (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí – odstavec pod částí citující záznam o jednání mezi stavebníkem a orgánem ochrany přírody). Dle soudu tak vodoprávní úřad v podstatě přiznává, že v době, kdy vydal povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, ještě nebylo známo, zda se v dotčené lokalitě nevyskytovali dotčení živočichové, neboť to bylo předmětem biologického průzkumu, na jehož výsledky však vodoprávní úřad nevyčkával a rozhodl ve věci samé, a proto k objasnění této otázky došlo až v rámci řízení o výjimce (zahájeného pět měsíců po právní moci povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011). Vodoprávní úřad tak vlastně nepřímou připustil existenci skutečnosti (výskyt zvláště chráněných živočichů), která patrně existovala již v době vydání rozhodnutí ve věci samé (požadavek orgánu ochrany přírody na provedení biologického hodnocení), avšak nebyly v době rozhodnutí ve věci samé ještě prokazatelně známy (neukončený biologický průzkum v době vydání rozhodnutí), ale vyšly najevo až po pravomocném ukončení vodoprávního řízení (v době zahájení řízení o výjimce). Jde téměř o ukázkový příklad skutečnosti naplňující znaky dle § 100 odst. 1 správního řádu, které vodoprávní úřad v podstatě odhalil, ale zcela v rozporu s vlastními závěry je hodnotil jinak.

31. Žalovaný výše popsaný postup vodoprávního úřadu zcela potvrdil, a současně dodal, že rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 je pro stavebníka závazné i bez obnovy řízení s tím, že změny části povolené stavby vyplývající z udělené výjimky budou předmětem řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením, přičemž zdůraznil, že tento přístup k řešení situace vzniklé po vydání výjimky nepovažuje za nezákonný a že vzhledem ke stupni rozpracovanosti realizace několika částí stavby se mu tato forma jeví vhodnější než obnova řízení (viz str. 10-11 napadeného rozhodnutí). To je však naprosto chybná úvaha. Žalovaný směřuje několik různých věcí a nesprávně zaměňuje zcela odlišné procesní instituty. Institut změny stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona (jehož užití žalovaný doporučoval), slouží především k tomu, aby při vlastní realizaci stavby byly zohledněny skutečnosti, které objektivně nastaly až poté, co došlo k povolení určité stavby (tedy jde o skutečnosti v době vydání rozhodnutí objektivně neexistující). Současně se předpokládá, že zpravidla nepůjde o změny výrazné (ostatně při splnění podmínek dle § 118 odst. 6 stavebního zákona lze změnu stavby před dokončením provést toliko formou zápisu do stavebního deníku nahrazující rozhodnutí). To je podstatný rozdíl oproti institutu obnovy řízení, jejímž smyslem je zohlednit skutečnosti, které objektivně existovaly již v době rozhodování, ale z nějakého důvodu vyšly najevo až později. Výskyt zvláště chráněných živočichů v lokalitě dotčené určitým stavebním záměrem zpravidla nebude skutečností vzniklou až po vydání rozhodnutí povolujícího určitou stavbu, ale skutečností existující ještě před vydáním rozhodnutí. Opačný závěr by znamenal, že by se zvláště chránění živočichové v dotčené lokalitě usídlili až po povolení stavby (takovou situaci sice teoreticky nelze zcela vyloučit, nicméně reálně půjde o situaci spíše výjimečnou). Ve vztahu k nyní posuzované věci soud považuje za zjevné, že v lokalitě J. sídlili zvláště chránění živočichové evidentně ještě před vydáním povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 (viz stanovisko orgánu ochrany přírody zmiňované v předchozím odstavci), a tudíž již tehdy (před vydáním předmětného povolení) objektivně existovala povinnost opatřit si výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody. Jelikož prokazatelný výskyt zvláště chráněných živočichů vyšel najevo až po pravomocném skončení vodoprávního řízení, zjevně se jednalo o skutečnost odůvodňující obnovu vodoprávního řízení, v rámci něhož musela být zohledněna i povinnost stavebníka opatřit si příslušnou výjimku ze zákazu. Žalovaný však – jak plyne z napadeného rozhodnutí – smysl obou institutů zcela otočil, neboť zohlednění výjimky ze zákazu zvláště chráněných živočichů považuje za vhodné řešit až v rámci změny stavby před dokončením dle § 118 stavebního zákona. Soud zcela souhlasí s žalobci, že takovýmto postupem by docházelo k obcházení zákona, neboť by se tím zjevně vyprázdnil smysl ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody, jehož účelem je vypořádat možné zásahy do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů ještě předtím, než se vůbec nějaký stavební záměr povolí. Pokud by stavebníci o změnu stavby před dokončením nepožádali, byly by požadavky orgánu ochrany přírody zcela obejity.
32. Soud nemůže souhlasit s tím, že by se rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 vůbec nedotýkalo práv žalobců. Obecně je samozřejmě diskutabilní, nakolik se může samotné udělení výjimky ze zákazu reálně projevit na právech vlastníka sousedního pozemku, resp. zda lze právo na příznivé životní prostředí vykládat natolik široce, aby zahrnovalo i právo na život v sousedství výskytu zvláště chráněných druhů živočichů (byť současná judikatura vykládá právo jednotlivce na příznivé životní prostředí spíše

šířeji – srov. zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 – 264). Řešení této otázky však není v nyní posuzované věci až tak podstatné. Podstatné je, že předmětem rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 není pouze udělení samotné výjimky ze zákazu dle § 56 zákona o ochraně přírody, ale též stanovení závazných podmínek pro vybudování stavby vodního díla (náhradní vodní plochy pro obojživelníky o rozloze 450 m²), a to na pozemku parc. č. X v k. ú. P. – tedy na pozemku, který je výslovně uváděn jednak ve výroku I povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 jakožto jeden z pozemků, ve vztahu k němuž bylo vydáno povolení k nakládání s vodami spočívající ve vypouštění dešťových vod do vod podzemních, a který je dále výslovně uváděn ve výroku II téhož povolení jakožto jeden z pozemků, ve vztahu k němuž bylo vydáno stavební povolení ke stavbě vodního díla v podobě vodovodního řadu, splaškové a dešťové kanalizace a zatrubnění vodní plochy. Soud proto souhlasí s námitkou žalobců, že rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 stavebníkům fakticky ukládá povinnost vytvořit novou stavbu, kterou předcházející stavební povolení neukládá, ačkoliv k provedení stavby má zcela zjevně dojít v lokalitě, v níž má být realizována stavba vodního díla specifikována v povolení povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Totéž platí i ve vztahu k nakládání s vodami, kdy rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 uděluje stavebníkům nový typ oprávnění nakládání s vodami (akumulace povrchových vod v rámci náhradní vodní plochy), které v původně uděleném nakládání řešeno nebylo. Přitom důsledky rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 se zjevně mohly projevit v právech osob, jimž by příslušela práva účastníků vodoprávního řízení. Z tohoto důvodu nelze na předmětnou výjimku nahlížet tak, jako by se práv žalobců vůbec netýkala a jako by skutečnosti z ní plynoucí nemohly být uváděny jako důvod svědčící obnově řízení.

33. Pouze nad rámec zmíněného soud poznamenává, že jakkoli mu v tomto řízení nepřísluší přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 (a proto se blíže nezabýval námitkami žalobců proti jeho věcné správnosti), tak nelze nevyjádřit určitý podiv nad tím, že orgán ochrany přírody fakticky rozhodl o změně stavby vodního díla a souvisejícího nakládání s vodami, o kterém dosud rozhodoval vodoprávní úřad.
34. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitka týkající se vydání rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 až po vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 je důvodná, neboť jde o skutečnost způsobitou založit důvody pro obnovu řízení. Nesprávné vyhodnocení této skutečnosti žalovaným i vodoprávním úřadem představuje podstatnou vadu řízení zakládající důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., a to spolu s předcházejícím rozhodnutím prvního stupně ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.
35. Pokud jde o žalobci namítané nesprávné hodnocení jimi navrhovaného důkazu stanoviskem hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015, pak soud připomíná, že se k použitelnosti tohoto důkazu k prokázání podmínek pro obnovu řízení vyjadřoval již ve svých předchozích rozsudcích týkajících se této kauzy. Konkrétně uvedl, že stanovisko hydrogeologa, které bylo zpracováno až v polovině roku 2015, představuje nový důkaz, který neexistoval v době původních řízení, proto nemůže být považován za nově zjištěný důkazem ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, nicméně jeho význam by mohl spočívat v tom, že může sloužit jako důkaz o skutečnostech

uváděných v žádosti jako důvod pro obnovu řízení (viz bod 30 na str. 8 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2019, č. j. 45 A 58/2016 – 47). Tento závěr soud zastává i ve vztahu k nyní posuzované věci: Stanovisko hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015 sice není (vzhledem k době svého zpracování) nově zjištěným důkazem existujícím již v době původního rozhodnutí, čímž ovšem není vyloučeno, aby jím byly prokazovány skutečnosti existující již v době původního rozhodnutí, které pouze nebyly známy a které žalobci ve svých žádostech označili za důvod pro obnovu řízení. Na tomto místě soud musí souhlasit s žalobci, že žalovaný nepřímou připustil, že předmětné stanovisko hydrogeologa skutečně může představovat důkaz o skutečnostech uváděných v žádostech žalobců o obnovu řízení, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*To, že p. vodoprávní úřad před vydáním stavebních povolení k provedení staveb na lokalitě J. nepožadoval zpracování odborných posudků možného negativního vlivu těchto staveb na odtokové poměry na okolních pozemcích sice s ohledem na situaci na začátku měsíce června 2013 (respektive s ohledem na vyjádření hydrogeologa GEOtestu, a. s. z června 2015) může být posuzováno jako pochybení správního orgánu, ale při projednání žádosti o obnovu řízení p. vodoprávní úřad žádné relevantní důkazy o přímé souvislosti zatopení sklepů v červnu 2013 s prováděnými stavbami na lokalitě J. neměl.*“ (viz bod 7 na str. 12 napadeného rozhodnutí; zvýraznění doplněno soudem). Žalovaný tak v podstatě přiznává, že v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011 mohly existovat žalobci tvrzené skutečnosti týkající se zaplavování jejich nemovitostí, ale že nebyly zjištěny pouze proto, že v době vydání rozhodnutí nebyl k dispozici důkaz, který nyní k dispozici je. Žalovaný tak v podstatě parafrázuje existenci podmínek dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. V takové situaci je ovšem zcela nelogické, proč žalovaný následně dospěl k závěru, že nejde o důvod obnovy řízení. Podobně rozporuplné je též odůvodnění v bodě 12 na str. 13 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že vodoprávní úřad při vydání prvostupňového rozhodnutí nemohl na vyjádření hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015 reagovat, neboť toto vyjádření neměl k dispozici, jelikož jej žalobci přikládali až jako přílohu svého odvolání podaného dne 3. 4. 2017. Soudu je však z řízení ve věci sp. zn. 45 A 58/2016 známo, že stanovisko hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015 bylo minimálně ze strany žalobce a) předloženo již dne 28. 12. 2015 v rámci doplnění jeho žádosti, tudíž není pravdivé tvrzení žalovaného o tom, že by předmětné stanovisko nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí k dispozici. Skutečnost, že stanovisko doručené dne 28. 12. 2015 bylo adresováno odboru, který pro Městský úřad P. vykonává agendu stavebního úřadu, a nikoliv úřadu vodoprávního, není z tohoto hlediska rozhodující, neboť Městský úřad P. vystupuje navenek jako jedna instituce, tudíž jeho organizační uspořádání pro výkon specializovaných agend je pouze vnitřní záležitostí. Proto nemohou obstát žalovaným uváděné důvody, proč na předmětné vyjádření nemohlo být ze strany vodoprávního úřadu reagováno. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s předloženým stanoviskem hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015, činí napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

36. V souvislosti s výše uvedeným soud přihlížel též k vyjádření žalovaného v žalobě, v němž žalovaný připustil, že se předmětným stanoviskem hydrogeologa GEOtest a. s. skutečně nezabýval, současně se však snažil vysvětlit, proč by i případné zohlednění tohoto stanoviska nemělo vliv na věcnou stránku napadeného rozhodnutí.

V tomto směru však soud nepovažuje vyjádření žalovaného za nikterak přesvědčivé. Žalovaný svou argumentaci jednak založil na řadě jednostranných tvrzení o skutečnostech, které v napadeném rozhodnutí vůbec nefigurovaly. Dále žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítal, že ve stanovisku hydrogeologa chybí vyjádření k dokumentaci stavby, k podkladům pro jednotlivá rozhodnutí a ke stanoviskům dotčených orgánů. To však dle soudu samo o sobě nevypovídá vůbec nic o tom, zda stanovisko hovoří o skutečnostech existujících v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, které by vyšly najevo až později. Soud proto ani s přihlédnutím k argumentaci žalovaného v jeho vyjádření k žalobě nemohl dospět k závěru, že nepřihlédnutí ke stanovisku hydrogeologa GEOtest a. s. by bylo pouze marginální vadou, u které by bylo možno dovodit, že by výrok napadeného rozhodnutí byl stejný i za situace, pokud by k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59).

37. Soud nepovažoval za nutné provádět žalobci navrhované důkazy studiemi o odtokových poměrech J. či výslechem svědků, neboť vzhledem ke zjištění důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí by provedení takových důkazů bylo již zjevně nadbytečné.
38. Pro úplnost soud uvádí, že si je vědom toho, že v tomto řízení nevyzýval ani jednoho ze stavebníků k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení. Protože však soud zrušil napadené rozhodnutí též pro existenci vady dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak by případná účast osob zúčastněných nemohla na výsledku tohoto řízení nic změnit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 184/2015 – 188).

VII. Závěr a náklady řízení

39. Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že byť část žalobních bodů brojících zejména proti skutkovým vadám proběhlého vodoprávního řízení nebyla důvodná, neboť šlo vesměs o skutečnosti nenaplnující podmínky obnovy řízení, přesto v podstatných bodech žaloba vystihla některá významná pochybení, která žalovaný i vodoprávní úřad učinili v souvislosti s hodnocením splnění podmínek pro obnovu. Žalovaný jednak chybně určil, že žádosti o obnovu nemůže být vyhověno kvůli uplynutí 3 let od právní moci povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, ačkoliv rozhodujícím okamžikem pro počátek objektivní 3 leté lhůty je datum podání žádosti, a nikoliv samotné uplynutí času od právní moci rozhodnutí (viz body 27 až 28 výše). Žalovaný dále spolu s vodoprávním úřadem chybně vyhodnotili, že skutečnosti plynoucí z rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012 nemohou zakládat důvody pro obnovu řízení, ačkoliv průběh vodoprávního řízení naznačuje, že výskyt zvláště chráněných druhů živočichů představuje skutečnost objektivně existující zjevně již v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, byť doloženou nejdříve až zahájením řízení o udělení výjimky, ze které vzešlo rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012. Naopak smyslem institutu změny stavby před dokončením je zohledňovat takové skutečnosti, které nastanou až po vydání stavebního povolení (či jiného povolovacího aktu) a nelze jím obcházet povinnosti plynoucí ze zákazů vymezených § 56 zákona o ochraně přírody (viz body 30 až 34 výše). Z těchto důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s., a spolu s ním zrušil i prvostupňové rozhodnutí prvního stupně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. Dalším

pochybením na straně žalovaného bylo rozporuplné a zmatečné vypořádání se s návrhem na důkaz stanoviskem hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015, čímž žalovaný zatížil své rozhodnutí částečnou nepřezkoumatelností (viz body 34 a 35 výše), a tedy je zavržen důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí též podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

40. V dalším řízení bude na žalovaném (potažmo vodoprávním úřadu), aby si předně důsledně vyjasnil, co je smyslem institutu obnovy řízení a které skutečnosti jsou významné a které nikoliv. Následně si ujasní, od kdy běží lhůty pro podání žádosti účastníka o obnovu řízení, s tím, že nebude-li schopen přesně vymezit okamžik, kdy žalobci získali povědomí o jimi tvrzených skutečnostech, nezbyde mu než vycházet z data, které sami uvádějí (srov. § 40 odst. 2 správního řádu). Dále si žalovaný (popř. vodoprávní úřad) důsledně ujasní, zda lze prokazatelně vyloučit, že se zvláště chránění živočichové, k nimž se vztahuje rozhodnutí o výjimce ze dne 5. 9. 2012, vyskytovali v dotčené lokalitě již v době, kdy vodoprávní úřad vydal povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011. Pokud toto nebude schopen vyloučit, bude na místě obnovu řízení zahájit. Rovněž si žalovaný důsledně ujasní, kterých skutečností se týká vyjádření hydrogeologa GEOtest a. s. ze dne 25. 6. 2015, zda poskytuje důkaz o skutečnostech, které žalobci uvádějí jako důvody obnovy řízení, a zda se jedná o skutečnosti existující již v době vydání povolení k zatrubnění J. ze dne 13. 12. 2011, které však v té době nebyly správním orgánům známy.
41. Nad rámec výše uvedeného soud připomíná, že samotné povolení obnovy řízení ještě nemusí znamenat, že rozhodnutí vydané v původním řízení bude zcela zrušeno bez náhrady a že bude nutno odstranit stavbu původním rozhodnutím povolenou (obdržená podání naznačují, jakoby obě strany uvažovaly právě o těchto extrémních důsledcích). Smyslem případného vydání nového rozhodnutí v obnoveném řízení je právě v potřebném rozsahu nahradit rozhodnutí původní (srov. § 102 odst. 9 správního řádu). V situaci, kdy vodní dílo bylo zjevně již realizováno, by zrušení původního rozhodnutí v rámci obnovy řízení vedlo k opakovanému stavebnímu řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona (za užití § 15 a § 9 odst. 5 vodního zákona).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a procesně úspěšným žalobcům přiznal právo náhradu nákladů tvořených zaplaceným soudním poplatkem a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky, to vše v zastoupení dvou osob. Odměna za jeden úkon právní služby činí 4 960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč, to vše navýšeno 3 313 Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH z předchozích částek. K tomu je třeba připočíst částku 6 000 Kč odpovídající dvěma soudním poplatkům po 3 000 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 25 093 Kč. Náklady každého z žalobců tak celkem činí 12 546,50 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 160 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užito na základě § 64 s. ř. s.], a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu